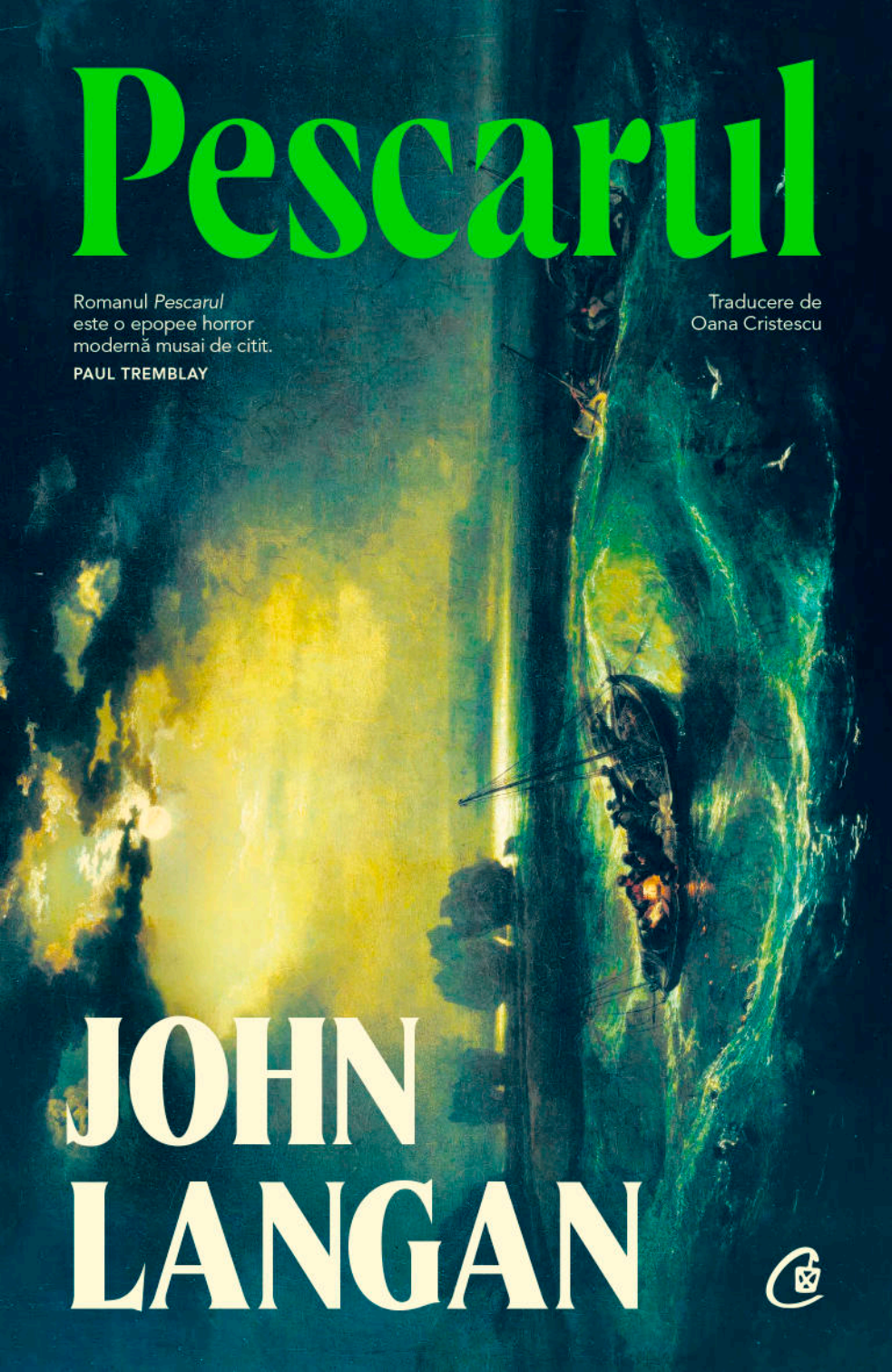
Pescarul

Romanul *Pescarul* este o epopee horror modernă musai de citit.
PAUL TREMBLAY

Traducere de Oana Cristescu

JOHN LANGAN

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Bărbați fără femei 11

PARTEA A DOUA

Der Fischer: o poveste de groază 75

PARTEA A TREIA

Pe țărmul oceanului negru 255

Mulțumiri 345

I

Cum pescuitul mi-a salvat viața

Nu-mi spune Abraham: spune-mi Abe. Cu toate că e numele pe care mi l-a dat mama, nu mi-a plăcut niciodată Abraham. E un nume care pare atât de plin de sine, de biblic, de… cred că patriarhal e cuvântul pe care-l caut. Nu sunt și nici nu vreau să fiu cap de familie. A fost o vreme când am crezut că mi-ar plăcea să am măcar un copil, dar acum mi se face pielea de găină numai când îi văd.

Cu ani în urmă, nu contează câți, am început să pescuiesc. Am acum mulți ani de pescuit la activ și, așa cum îți imaginezi, pot să-ți spun niște povești. Asta sunt pescarii, nu? Povestitori. Pe unele dintre ele le-am trăit; pe altele le-am auzit de la alții. Cele mai multe sunt amuzante; îți aduc pe buze zâmbetul, uneori chiar râsul, și asta nu e puțin lucru. Râsul poate fi puntea care te lasă să treci peste un moment neplăcut, crede-mă. Unele dintre poveștile mele ar putea fi numite ciudate. Nu știu decât câteva din astea, dar te fac să te scarpini în cap și poate chiar să te înfiori, ceea ce, în sine, poate fi plăcut.

Dar una dintre ele – ei bine, este de-a dreptul groaznică, e aproape prea greu de povestit. S-a petrecut acum vreo zece ani, în prima sâmbătă din iunie, când, înainte de căderea nopții, mi-am pierdut mai de tot mințile, un prieten bun și, fir-ar să fie, aproape și viața. Și am fost la un fir de păr să pierd cu mult mai mult de-atât. Întâmplarea aceea m-a împiedicat să mai pescuiesc bună parte dintr-un deceniu și, cu toate că acum am reînceput, nu există nicio forță de pe pământ, sau de sub el, care să mă facă să mă întorc în munții Catskill, la Dutchman's Creek sau Pârâul olandezului, în locul numit *Der Platz das Fischer* de bărbatul pe care ar fi trebuit să-l ascult.

Dacă te uiți atent, găsești pârâul pe hartă. Mergi până la capătul de răsărit al lacului de acumulare Ashoka, lângă Woodstock, și coboară de-a lungul malului sudic. Poate să fie nevoie de câteva încercări. O să vezi un fir albastru șerpuind din apropierea lacului de acumulare înspre Hudson, la nord de Wiltwyck. Acolo s-a petrecut totul, deși încă nu reușesc să mă dumiresc ce anume e acest „totul". Pot să-ți spun numai ce am auzit și ce am văzut. Știu că Dutchman's Creek e adânc, mult mai adânc decât e posibil sau decât ar trebui să fie, și nu vreau să mă gândesc ce e în el. Am umblat prin pădurile din jurul lui până-ntr-un loc pe care n-o să-l găsești pe hartă, pe nicio hartă cumpărată dintr-o benzinărie sau vreun magazin de articole sportive. Am stat pe malul unui ocean cu valuri negre ca cerneala care curge din penița mea acum. Am privit cum o femeie cu pielea palidă ca lumina lunii deschide gura, și o tot deschide, până ce devine o cavernă plină de dinți ascuțiți, potriviți în gura unui rechin. Am ținut în mâna tremurândă un cuțit vechi, în timp ce trei creaturi de coșmar se apropiau din ce în ce mai mult.

Dar mă grăbesc. Sunt alte lucruri pe care trebuie să le auzi mai întâi, cum ar fi povestea lui Dan Drescher, bietul Dan, care

a venit cu mine în munții Catskill în dimineața aceea. Trebuie să asculți și povestea lui Howard, care acum are mult mai mult sens pentru mine decât în ziua când mi-a spus-o, la restaurantul Herman's Diner. Trebuie să afli și despre pescuit. Totul trebuie să fie la locul potrivit. Dacă e ceva ce nu pot să sufăr, asta e o poveste prost alcătuită. O poveste nu trebuie montată ca un soi de casă prefabricată – nu, ea trebuie să-și urmeze calea – și trebuie să curgă. Chiar și o poveste neagră precum cărbunele, ca asta, își are calea ei.

Poate te întrebi de ce am atâta grijă. Există lucruri atât de rele, încât simpla apropiere de ele te contaminează, îți lasă în suflet o urmă de răutate ca un loc pustiu din pădure unde nu mai crește nimic. Crezi că, povestind, aș putea spăla asemenea răutate? E cam mult să sper asta, nu? Poate că e valabil pentru rele mai mici, știi despre ce vorbesc, genul de frustrări pe care le poți transforma în istorioare amuzante pe la petreceri. Dar pentru ce s-a întâmplat la pârâu, mă îndoiesc că se poate petrece o asemenea transformare. Nu poți decât să dai mai departe povestea.

Și e mai mult de atât. Mai e și povestea pe care eu și Dan am auzit-o la Herman's Diner. De când Howard ne-a spus ce li s-a întâmplat lui Lottie Schmidt și familiei ei, cu vreo nouăzeci de ani în urmă, n-am mai putut să-mi scot din cap istorisirea. Se poate spune că vorbele mi s-au întipărit în minte, dar n-ar fi o descriere potrivită. Îmi amintesc povestea cuvânt cu cuvânt, așa cum și-o amintea și Howard de la pastorul care i-o povestise. Fără îndoială, parte din motivul pentru care mi-o amintesc cu atâta intensitate e fiindcă povestea lui Howard pare să explice mult din ce ni s-a întâmplat, mie și lui Dan, mai târziu în aceeași zi. Istoria construirii lacului de acumulare și cine – și ce – a fost acoperit de ape îmi bântuie creierul. Chiar dacă am fi ținut seama de sfatul lui Howard și am fi evitat pârâul în ziua

aceea – la dracu', chiar dacă am fi făcut stânga-mprejur și am fi pornit cu toată viteza spre casă, ceea ce ar fi și trebuit să facem –, sunt convins că cele auzite tot mi s-ar fi întipărit în memorie. Poate o poveste să te bântuie? Să te posede? Uneori mă gândesc că relatarea evenimentelor din acea sâmbătă de iunie nu e decât o scuză pentru ca întâmplările mai vechi să iasă încă o dată la lumină în lume.

Dar mă grăbesc din nou. O să le vină rândul tuturor, inclusiv poveștii lui Lottie Schmidt, a tatălui ei, Rainer, și a celui pe care el l-a numit *Der Fischer*. Să ne întoarcem puțin în timp. Să începem cu câteva cuvinte despre marea pasiune a vieții mele – în fine, ce credeam cândva că e marea pasiune a vieții mele: câteva cuvinte despre pescuit.

Nu e ceva ce am învățat în copilărie. Tata m-a dus la pescuit o dată sau de două ori, dar nu se pricepea nici el prea bine, așa că s-a concentrat să mă învețe lucruri pe care le știa, cum ar fi baseball și chitară. Într-o zi, să fi trecut vreo douăzeci și cinci, treizeci de ani de când ne petrecuserăm ultima dimineață de sâmbătă supunând o găleată de viermi unui înec prelungit, m-am trezit și mi-am spus: „Aș merge la pescuit." Pardon. M-am trezit și mi-am spus: „Trebuie să merg la pescuit." Aveam nevoie de asta în felul acela profund în care ai nevoie de paharul cu apă, cu cuburile de gheață clinchetind, la trei după-amiaza într-o zi clocotită de iulie. De ce aveam nevoie de pescuit, anume, nu știu și n-aș putea spune. Recunosc, eram într-o perioadă destul de proastă. Soția mea tocmai murise, după nici doi ani de căsnicie, și trăiam toate clișeele din filmele de televiziune și din cântecele country. În mare, asta însemna că beam prea mult, și cum tata nici cu alcoolul nu le avusese, însemna și că beam prost, jumătate de sticlă de whisky urmată de jumătate de sticlă de vin, urmată de lungi sesiuni de stat cu vasul de toaletă în brațe în timp ce baia se învârtea voios în jurul meu. Și

serviciul se dusese dracului – eram analist de sistem la IBM în Poughkeepsie –, însă avusesem noroc de un șef care mă trimisese în concediu medical prelungit în loc să-mi dea un șut în fund, așa cum aș fi meritat. Era pe vremea când IBM era un loc de muncă decent. Compania mi-a aprobat trei luni de concediu plătit, dacă îți vine să crezi. Aproape toată prima lună mi-am petrecut-o privind în fundul a nenumărate sticle. Mâncam când îmi aminteam, ceea ce nu se întâmpla prea des, și mesele mele erau practic un șir neîntrerupt de sendvișuri cu unt de arahide și jeleu, întrerupt de câte un ocazional hamburger cu cartofi prăjiți. A doua lună a fost tot cam ca prima, cu excepția unor vizite ale fratelui meu și ale părinților răposatei mele soții, niciuna dintre ele destul de reușită ca să merite relatată. Cu toții sufeream. Marie fusese specială, diferită de toate femeile. Îi simțeam lipsa așa cum ai simți dacă cineva ți-ar smulge cu cleștele o măsea; era o rană deschisă care durea până în măduva oaselor. Tot așa cum nu te poți împiedica să nu cercetezi locul unde fusese dintele, atingându-l cu limba până te înjunghie durerea, niciunul dintre noi nu se putea abține să nu scotocească printre amintiri până când deveneau din nou dureroase. Jumătatea celei de-a treia luni mă găsise pe canapea în chiloți, cu televizorul deschis, sorbind din ce-mi era mai la îndemână. Vezi tu, învățasem câte ceva.

Aveam niște cutii de pantofi pline cu fotografii pe care nu ajunsesem niciodată să le pun în albume, și când alcoolul din sânge ajungea la nivelul corect, le scoteam din dulapul din dormitor și mă înconjuram de arhiva căsniciei mele. Iat-o pe Marie când am cunoscut-o – sau ar trebui mai degrabă să spun când am vorbit cu ea pentru prima oară, pentru că ne cunoscuserăm la muncă la începutul verii, când se angajase la companie, imediat după facultate. Lucram amândoi la aceleași două proiecte, așa că ne-am tot văzut în trecere în iulie și în august, cu toate

că n-am făcut decât să schimbăm amabilități. În septembrie a fost o petrecere de Ziua Muncii la cineva acasă – cred că la Tim Stoffel – și ne-am trezit așezați unul lângă celălalt la una dintre mesele pentru jocuri de cărți răspândite prin curte.

Marie venise cu Jenny Barnett, dar Jenny dispăruse cu Steve Collins, și dintre toți cei rămași, pe mine mă cunoștea cel mai bine. Întotdeauna a negat asta, dar sunt destul de sigur că atunci când m-a întrebat ce mai fac, n-a vrut decât să-și omoare timpul până când termina de mâncat, ca să poată pleca spre casă. Te-ai aștepta ca acea conversație să-mi fie întipărită pe creier, dar să fiu al naibii dacă-mi amintesc altceva decât încântarea de a afla că și ea e fan Hank Williams, Sr. Ca să fiu sincer, eram prea ocupat să nu privesc prea evident la sutienul costumului de baie pe care-l purta cu o pereche de pantaloni scurți și cu tenișii. Tipic masculin, știu. Am stat acolo de vorbă până când ne-am pomenit cu Tim în fața noastră, spunându-ne că nu e nevoie să ne ducem acasă, dar că nici nu putem rămâne la el. Ne-am dus acasă – vreau să zic, fiecare la casa lui –, dar timpul petrecut împreună m-a lăsat cu senzația că, odată ce ne despărțiserăm, era mai puțină lumină decât atunci când eram împreună.

Chiar și așa, o oră sau două de conversație agreabilă nu garantează nimic, și poate că n-aș fi intrat niciodată în posesia acelei fotografii pe care Jenny i-o făcuse lui Marie, cu părul ridicat într-o coadă la spate, cu ochii și o bună parte din față ascunse de ochelarii de soare enormi, cu bretelele alb-galbene ale costumului de baie făcându-i bronzul să pară și mai închis la culoare. Eram cu vreo cincisprezece ani mai mare decât ea, adică aveam suficientă distanță pentru a fi precaut față de ce credeam că am simțit între noi. Mi-ar plăcea să spun că ezitarea mea se datora dorinței de a nu sâcâi o femeie suficient de tânără ca să-mi fie nepoată, dacă nu chiar fiică, dar de fapt era doar teama mea de a nu pica de prost. „Nu-i prost mai mare

decât prostul bătrân", spunea tata, și cu toate că nu mă consideram bătrân, dacă mă puneai alături de Marie, nu eram chiar o prospătură.

Încă o fotografie și iată-ne ajunși în primăvara următoare. Eu și Marie suntem cufundați până la genunchi în apa unui pârâu – mă rog, eu până la genunchi, Marie mai degrabă până la coapse. Una dintre prietenele ei ne invitase să ne petrecem ziua în Catskills, unde fratele ei avea o casă de vacanță care s-a dovedit mult mai plăcută decât ne așteptaserăm. Era pe la jumătatea unui deal înalt, dar molcom, pe un drum de pietriș pe care trebuia să urci cu mașina în viteză mică dacă nu voiai să-i distrugi șasiul. Pe afară, locul arăta ca un hambar retezat, mai mult înalt decât lung. Înăuntru, suprafețe din lemn, aparatură din inox și un șemineu din piatră sub un tavan ca de catedrală. Se pare că locul fusese construit pentru un avocat din Manhattan care trebuise să se lipsească de el la scurtă vreme după ce fusese terminat; moment în care fratele prietenei lui Marie, care lucra la Poștă, îl cumpărase pe nimica toată. Am ajuns la prânz și am petrecut una dintre cele mai plăcute după-amiezi din viața mea, plimbându-ne în sus pe drumul de pietriș împreună cu prietena lui Marie, al cărei nume sunt aproape sigur că era Karen. Fuseseră vecine în copilărie. După un kilometru și ceva, drumul traversa o poiană întinsă, iar în capăt un șir de copaci tivea cursul unei ape. Era o zi călduroasă, aerul era greu de soare, iar umbra copacilor și răcoarea surprinzătoare a apei erau prea tentante ca să le reziști. Ne-am legat încălțările pe după gât și am intrat. Fundul pârâului era pietros și trebuia să pășești atent. Karen a intrat cu amândouă mâinile ridicate, de parcă s-ar fi așteptat să cadă în orice moment. Marie a rămas suficient de aproape de mine ca să se poată sprijini dacă ar fi avut nevoie. Nu-mi amintesc despre ce am vorbit. Ce-mi amintesc e că mă uitam la suprafața apei, la gâzele acelea mici care patinează pe

ea – păianjeni-de-apă? Ce ciudat, nu le știu numele corect. Erau zeci, lunecând pe apă într-un fel care o făcea să pară mai solidă decât îmi transmiteau simțurile că este. În întunericul de sub ei, păstrăvi care le-ar fi depășit imaginația de insecte se furișau printre pietre. Din când în când, un plescăit și niște inele pe apă arătau locul unde un păianjen s-a trezit înghițit de o mare cavernă întunecoasă. Nu cred că am înaintat în josul apei mai mult de o sută de metri până când am dat de un mic baraj. Atât cât se vedea prin pânza de apă care curgea peste el îi sugera vechimea, dar nu exista nimic pe vreunul dintre maluri care să explice cum sau de ce fusese ridicat acolo. Părea un punct potrivit din care să ne întoarcem și să ne îndreptăm către grătarul pe care-l pregătea fratele lui Karen, dar înainte să facem asta, Karen ne-a fotografiat, pe Marie și pe mine, în pârâu. În poza asta are părul lăsat liber și poartă un tricou mult prea mare, cu imprimeu, pe care-l găsise într-unul dintre sertarele mele și care i se păruse cel mai amuzant lucru de pe lume. („Domnii George Jones și Merle Haggard pe un tricou cu imprimeu?“ spusese ea, râzând când am protestat spunându-i că ascult și Grateful Dead.) În mână ține sticla verde de Heineken care ne însoțise la plimbare și care avea să rămână în posesia ei până când aveam să ne pregătim de plecare. Nu era cine știe ce băutoare, dar constatase că pare sociabilă dacă poartă cu ea o sticlă de bere deschisă. La dreapta noastră, în poză, razele soarelui luminează apa. La stânga, întunericul se adună între copaci.

Între fotografia aceasta și cea dinaintea ei se întinde mare parte dintr-un an bun – unul dintre cei mai buni ani. Dacă aș fi căutat prin cutiile din jurul meu, aș fi găsit fotografii cu majoritatea momentelor lui importante, de la cina de Crăciun la familia lui Marie până la petrecerea de Halloween care fusese cea de-a treia întâlnire a noastră – și la care ne-am dus costumați în Kenny Rogers și Dolly Parton –, și până la sfârșitul de

săptămână petrecut în primăvară la Burlington. Nu știu dacă, în esență, toată lumea se îndrăgostește la fel. Sunt zile când mi se pare că, odată ce treci de detaliile de suprafață, găsești cam aceeași suită de întâmplări. În alte zile îmi spun: „Nu, detaliile astea sunt ce contează." Oricum, asta ni s-a întâmplat nouă în spațiul dintre acele fotografii. Ne-am îndrăgostit, și la scurtă vreme după cea de-a doua poză, eram în genunchi, întrebând-o dacă vrea să se mărite cu mine.

Între fotografia asta și următoarea e încă un an și jumătate. În acest timp, întunericul care se îndesea între copacii din a doua imagine se strânsese în jurul nostru, ne înghițise așa cum păstrăvul înghițise păianjenii-de-apă. La o săptămână de la întoarcerea din luna de miere petrecută în Bermuda, Marie descoperise un nodul în sânul stâng. Încă de la început, lucrurile fuseseră urâte. Cancerul era deja destul de avansat, îi atacase cu furie ganglionii limfatici și rezistase la raze și chimioterapie ca un monstru de neoprit dintr-un film de groază de proastă calitate. Nu știu sigur când am înțeles că Marie nu avea să supraviețuiască, sau când am acceptat. Cam cu o lună înainte de final, ceva s-a schimbat în ea. Într-un fel pe care mi-e greu să-l descriu, a devenit calmă; nu cred că pot să spun împăcată, cât *liniștită*. Era ca și când s-ar fi mișcat prin holul casei lungi și întunecate spre care se îndrepta. Nu era morbidă sau apatică – mai curând se relaxase, râdea mai mult decât o făcuse în ultimele luni. Nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Am crezut că schimbarea din ea ar putea fi un semn că lucrurile merg spre bine, că în sfârșit a reușit să învingă creatura care făcuse prăpăd în trupul ei. Am mers până acolo încât i-am și pomenit asta, într-o după-amiază de sâmbătă. O dusesem cu mașina până la Hudson, într-un parc micuț care-i plăcea, la câțiva kilometri sud de Wiltwyck. Îl descoperiserăm într-unul dintre primele noastre weekenduri împreună, când plecaserăm cu mașina numai ca să găsim încă o metodă de a petrece timp alături. De

data aceasta, dinspre râu venea o briză prea rece pentru ca ea să coboare din mașină, așa că am rămas acolo privind apa și am îndrăznit să-i spun că poate recenta îmbunătățire era un semn că lucrurile merg spre bine. Oare am părut atât de disperat cum mă tem că am fost? Marie n-a răspuns; în schimb, mi-a apucat mâna dreaptă cu stânga ei, a ridicat-o la buze și a sărutat-o. Mi-am spus că e prea copleșită de emoție ca să răspundă, și presupun că așa și era, numai că nu de emoția la care mă gândeam eu.

Cea de-a treia fotografie e cam de pe atunci. În ea, Marie se apleacă în față la masa din bucătărie, privind spre dreapta și în sus, unde sunt eu cu aparatul de fotografiat, spunându-i să zâmbească, ceea ce ea face, dar în spatele acelui zâmbet e un an și jumătate de zbucium, o sfârșeală adâncă adunată pe parcursul a optsprezece luni. Marie poartă un batic pe cap, albastru-închis cu picățele albe. N-a fost niciodată mulțumită de perucile care i se ofereau. Pielea îi e întinsă pe oasele feței, pe brațe; e ca și când ar fi îmbătrânit în ritm accelerat, de parcă aș fi avut ocazia să văd cum ar fi arătat dacă am fi apucat aniversarea de treizeci de ani a căsătoriei. În spatele ei, soarele de dimineață se revarsă pe fereastră peste chiuvetă, conturând-o în auriu.

La două săptămâni de la fotografia asta, ea nu mai era. În decursul a două zile, totul s-a destrămat; abia am avut timp s-o duc în grabă la spital, până la patul în care a murit. Ce a urmat: nesfârșite telefoane ca să le spun oamenilor că s-a dus, vizita la pompele funebre (pe care amândoi o amânaserăm), priveghiul, înmormântarea, recepția de după la noi acasă, totul era ca un spectacol ciudat în care fusesem distribuit, dar pentru care nimeni nu-mi furnizase scenariul. Bănuiesc că m-am descurcat bine, dacă asemenea lucruri se pot evalua. Iar când totul s-a sfârșit și ușa s-a închis în urma ultimului oaspete, mi-a rămas dulapul cu băuturi, proaspăt aprovizionat de prietenii și rudele care veniseră să-și ia rămas-bun de la Marie. Dulapul acela, cu

șirul lui de sticle, și o mulțime de cutii pline cu mai multe fotografii decât mă așteptasem.

Așa că iată-mă, nu mă jenez să spun, într-o stare foarte proastă, cu soția moartă și făcând tot ce pot ca să mă duc după ea. În sufletul meu era, ai putea spune, un februarie rece. Și apoi, într-o dimineață, ochii mi s-au deschis și m-a întâmpinat gândul ăsta: „Trebuie să merg la pescuit." Aș vrea să te pot face să înțelegi cât de puternic era. Am rămas în pat un timp, așteptând să dispară. Am rămas întins multă vreme, și când am văzut că e tot acolo, strălucind în mintea mea ca un afișaj luminos, am hotărât să-i cedez. Ce mama dracului, nu? Am găsit o cămașă și o pereche de pantaloni care nu erau prea murdari, mi-am pescuit cheile mașinii din toaletă (nu întreba) și am pornit în căutare de echipament de pescuit.

După cum probabil ai ghicit, habar n-aveam ce fac. De la mine de acasă, în apropiere de Frenchman's Mountain, am mers în oraș, la Huguenot Hardware, pentru că eram convins că un magazin de bricolaj e locul în care găsești scule de pescuit. Aș vrea să pot da vina pe băutură, dar era simplă ignoranță. Din fericire pentru mine, vânzătorul a fost suficient de cumsecade să nu mă trimită după cai verzi pe pereți, și m-a îndrumat către strada principală, spre ceea ce pe vremea aceea era magazinul Caldor. Pentru mai puțin de 20 de dolari (nu-mi amintesc exact cât am cheltuit; parcă aș zice 12,50, dar nu sunt sigur că e corect – nu prea mult, în orice caz), am reușit să mă aleg cu o undiță, o mulinetă, fir, o cutie cu momeli și o plasă. Și o pălărie. Când i-am spus că plănuiesc o zi de pescuit, fata de la casă a insistat să fug înapoi până la raionul de haine pentru bărbați și să iau o pălărie. Nu mi-a spus exact ce fel, a zis numai că a crescut cu un tată pescar, că știe câte ceva despre pescuit ea însăși și poate spune cu certitudine că, dacă e ceva care trebuie să nu-mi lipsească, aceea e pălăria. Sfatul ei părea bun, așa că

m-am grăbit la raionul de articole pentru bărbați și am ales o șapcă cu Yankees pe care încă o port.

Aceeași fată mi-a spus și că trebuie să cer un permis de pescuit de la primărie, și mi-a sugerat un loc în apropiere de Șoseaua Springvale, unde ea și familia ei pescuiseră uneori în râul Svartkil. I-am mulțumit pentru sfaturi și m-am grăbit să le pun în practică. Springvale e un drum îngust care merge paralel cu Șoseaua 32, principala rută nord-sud prin oraș. În prima sa parte, drumul se ține pe lângă malul vestic al Svartkil, care aici nu e mai lat de 50 de metri, și e mărginit de arțari și mesteceni care se apleacă peste apă. Locul de pescuit de care-mi vorbise casiera era un mal abrupt, peste drum de o fermă de cai și peste râu de terenul de golf al orașului. Ce impresie am făcut, pesemne, câteva ore mai târziu, așezat pe malul râului în pantalonii mei murdari, cu cămașa albă mototolită și cu șapca de baseball, ținând undița cea nouă ca pe un instrument ciudat pe care habar n-aveam cum să-l folosesc. Presupun că asta și era, de fapt. Deschisesem cutia cu momeli și o apucasem pe prima pe care-mi căzuseră ochii, o chestie neagră cu roșu, cu un dublu set de cârlige triple ale căror vârfuri ascuțite păreau potrivite să agațe un pește. Aruncare după aruncare, am folosit aceeași momeală, fără să prind nimic. Abia după vreo două săptămâni bune – în care am prins o mână de bibani pe care-i scosesem zvârcolindu-se din apă, mai degrabă din noroc chior decât din orice alt motiv –, un bărbat în vârstă, cu o coadă lungă de păr cărunt, care pescuise alături de mine, mi-a întins un pahar de plastic plin cu râme grase și murdare de noroi, sugerându-mi că s-ar putea să mi se pară mai folositoare.

Da, m-am tot întors acolo. Chiar dacă acea primă zi a fost lipsită de orice urmă de rezultat, și-am avut parte numai de cinci ore de stat pe malul râului privind cum curentul îmi poartă firul încet spre aval, sau mi-l încurcă în copacii de pe

mal; chiar dacă din toate eforturile mele nu m-am ales decât cu un gât înțepenit, m-am întors a doua zi. Și a treia. Și a patra. Și așa mai departe. În fiecare zi, ajungeam la locul de pe Șoseaua Springvale un pic mai devreme și plecam un pic mai târziu, până când am ajuns ca întreaga zi să-mi fie ocupată cu pescuitul. Când terminam, adică atunci când ultima geană de lumină dispărea de pe cer, îmi adunam lucrurile și conduceam nu spre casă, ci în oraș, unde mă opream la Pete's Corner Pub pentru un hamburger cu cartofi prăjiți și o bere. Destul de repede, am ajuns unul dintre clienții suficient de constanți pentru ca ospătărițele să mă cunoască și să știe ce comand și, în loc să mai piardă vremea cu meniul, să-mi aducă berea – Heineken, în pahar înalt – și să întrebe dacă vreau să mănânc meniul obișnuit, pe care-l și comandaseră la bucătărie. După ce am reînceput munca, am descoperit că tot mai puteam înghesui câteva ore de pescuit seara, dacă mă organizam și-mi aduceam undița și mulineta cu mine în mașină. Așa cum am spus, cam pe atunci am trecut de la momeli artificiale la râme, și dintr-odată, firul a început să cânte. Svartkil, am aflat, era plin de pește: pe lângă plătici, mai erau soreți, bibani argintii, somn pitic, ba chiar și un șalău monstruos care mi-a rupt firul înainte să apuc să-l aduc până la mal. Cum nu știam nimic despre cum se curăță și se gătește peștele, aruncam înapoi tot ce prindeam, dar asta nu avea nicio importanță.

Îmi dau seama că toate astea sună probabil ca un fel de poveste inspirațională, „Cum pescuitul mi-a salvat viața", sau ceva de genul ăsta, și nu asta-mi e intenția. Multă vreme după acea primă zi la râu, mai ales după ce sezonul de pescuit s-a încheiat în toamnă, au mai existat destule nopți când am lunecat spre somn pe un val de whisky. Casa tot vraiște era, iar mesele la Pete's, care au rămas un obicei zilnic, erau cele mai sănătoase de care aveam parte. Când stăteam în pat sau pe canapea gândindu-mă la Marie,

mă simțeam la fel de rău, poate chiar mai rău, pentru că fiecare zi care trecea era încă o amintire a cât de departe sunt de ea. Pescuitul n-a fost vreun tratament miraculos.

Însă când eram la râu, chiar dacă nu mă simțeam mai bine, măcar nu mă simțeam mai rău. Acolo, pe mal, mă încercau sentimente care păstraseră distanța de când Marie își dăduse sufletul – de fapt, de când descoperise umflătura de la sân. Era satisfacție, atunci când îmi reușea o aruncare bună, sau când priveam arcul făcut de cârlig deasupra capului, când ascultam sunetul firului desfășurându-se de pe mulinetă, când găseam locul unde firul se cufunda în apă. Era bucurie, care apărea rar și nu zăbovea mult, când trăgeam de undiță și vedeam silueta verde a unui biban spărgând oglinda apei, zbătându-se când dădea de aer. Dar mai ales era calmul – i-aș putea spune chiar pacea – pe care mi-l dădea statul pe mal, privind apa cafenie cum curge pe lângă mine, în drumul ei dinspre vreun lac din munții din vestul New Jersey-ului, către Hudson. Orele acelea din Svartkil îmi dădeau spațiu să respir, dacă mă înțelegi, și mi-e greu să spun ce s-ar fi ales de mine dacă nu le-aș fi avut. Poate că aș fi fost în regulă oricum. Dar când pescuiam nu mai beam atât de mult seara, pentru că, după ce mă opream să mănânc la Pete, era deja târziu și eram destul de obosit când ajungeam acasă. Și deși, așa cum am spus, casa era tot vraiște, am descoperit că, dacă țineam un pic mai multă ordine, îmi găseam mai ușor lucruri cum ar fi pantofii, ceea ce mă făcea să ajung mai ușor la pescuit. Hamburgerul și berea din fiecare seară erau momentul cel mai bun al zilei, din punct de vedere culinar, dar după a doua zi de pescuit am început să mă opresc la diverse magazine de delicatese în oraș, pentru un sendviș, o pungă cu chipsuri și un suc. Sendvișurile erau cu șuncă afumată și brânză cheddar cu maioneză pe pâine albă, sau salam și provolone cu ceapă și muștar; chipsurile îmi lăsau un strat de grăsime pe degete, iar

sucul îmi îmbrăca dinții în zahăr; dar era o masă, și mâncam mai regulat decât înainte.

Așa că pescuitul n-a fost un tratament miraculos, dar, una peste alta, cred că mi-a salvat viața. O să-ți spun un secret: multă vreme am crezut că am fost… ei bine, *îndrumat* către pescuit, dacă mă înțelegi. Era singura explicație pe care o puteam găsi pentru felul în care mă prinsese o activitate atât de diferită de rutina mea zilnică. La început, am crezut că e numai noroc chior, șansă, ceva ce văzusem la televizor, dar nu-mi aminteam, și care mi se lipise de creier. Însă cu cât a trecut timpul, cu atât mai puțin convingătoare mi s-a părut explicația aceasta. Mă simțeam prea în largul meu pescuind; mi se potrivea prea bine, lucru pe care l-am descoperit în al doilea an, după o iarnă în care am încercat să găsesc ceva care să umple spațiul pe care îl ocupase pescuitul. N-o să pretind că am încercat toate sporturile și hobbyurile de pe lume – n-am ajuns până la scrimă –, dar am trecut prin multe dintre ele, și niciunul nu și-a atins ținta. Abia când am ajuns din nou la locul meu de lângă Springvale, cu șapca cu Yankees pe cap, cu undița în mână, încercând o momeală nouă, o nălucă alb cu verde, am simțit cum mă destind, ca un pumn pe care l-ai ținut strâns atât de multă vreme, că degetele au uitat cum e să se desfacă și apoi, brusc, deschizi pumnul. Vorbind cu colegii de la muncă, comparând experiențele, am constatat că nu multă lume simte așa ceva, o pasiune atât de puternică, încât să te poți relaxa complet în ea. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât părea mai greu de crezut că am descoperit pescuitul din întâmplare, și mai probabil că ceva, sau cineva, m-a condus către el, cineva care mă cunoștea suficient de bine ca să știe că ar fi perfect pentru mine.

Desigur că mă refer la Marie. În lunile de după moartea ei n-am avut niciuna dintre experiențele de care dondănesc oamenii la talk-show-urile de după-amiază. Nu i-am simțit

atingerea, nu i-am auzit vocea, n-am văzut-o. Îmi apăruse în vise, cele de care-mi puteam aminti, dar nu mi s-a părut nimic mai mult decât ar fi fost de așteptat. Nu i-am simțit prezența, ca să spun așa, în vreun fel; cu toate astea, când m-a vizitat sora ei într-o zi, mi-a spus că e absolut sigură că a auzit vocea lui Marie cântând un cântec din copilăria lor, lângă fereastra bucătăriei. Când a ieșit să se uite, curtea era goală. Nu m-am supărat că eu n-o văzusem sau auzisem pe Marie. Suferise mult, prea mult, și își merita odihna. Nu sunt religios. Am fost botezat catolic și am frecventat o școală catolică până la confirmare, dar niciunul dintre părinții mei nu era prea religios. Mai degrabă se simțiseră datori să îmi ofere această educație până la o anumită vârstă, după care se puteau opri. Ei s-au oprit, eu m-am oprit, și asta a fost tot. Nu m-am gândit niciodată prea mult la Dumnezeu, rai sau orice altceva. Eu și Marie ne-am căsătorit în biserică, dar asta numai fiindcă era important pentru ea. Din același motiv am aranjat o slujbă funerară, oficiată la altar de preotul ei preferat. Când era pe moarte și după ce a murit, tot felul de oameni, de la familia apropiată până la colegi de serviciu pe care abia-i cunoșteam, mi-au vorbit despre religie, despre credință. Mi-au spus că am nevoie de ea, că un crez mi-ar fi de ajutor. Poate că mi-ar fi fost. Dar pur și simplu nu era pentru mine, dacă mă înțelegi.

Într-o seară a trecut pe la mine vărul meu John, care e preot iezuit, cu intenția clară de a obține un convertit, sau cum s-o fi numind când te întorci în sânul bisericii. Îmi amintesc că la un moment dat vorbea despre moarte, mă întreba dacă nu mi se părea îngrozitor să mă gândesc la sfârșit, când mori și asta e totul. Nu mi se părea îngrozitor că Marie murise și cu asta se sfârșise, că s-a dus și că n-o s-o mai văd niciodată? I-am spus lui John că nu mă deranjează, ceea ce era adevărat. Fusese bolnavă multă vreme, întreaga noastră căsnicie se luptase vitejește, și în

Când citești cartea asta, simți cum ți se umple gura de viermi. Lasă-i să se târască și să se zvârcolească oricum vor, dar nu-i înghiți. John Langan aruncă momeala pentru a-ți agăța sufletul și a-ți răpi somnul. Mă tem că pe al meu l-a prins deja.

STEPHEN GRAHAM JONES

Când Abe și Dan, doi văduvi care și-au găsit alinare unul în celălalt și într-o pasiune comună pentru pescuit, aud zvonuri despre un pârâu din apropierea orașului Woodstock și despre ce s-ar putea găsi acolo, le resping ca fiind doar o altă poveste pescărească fantastică. Curând însă, bărbații se trezesc prinși într-o poveste la fel de tulbure ca apele din pădurea în care s-au afundat, un coșmar înfricoșător, cu magie obscură, secrete bine păzite și o figură misterioasă cunoscută sub numele *Der Fischer*: Pescarul.

John Langan îmbină cu măiestrie atracția periculoasă a necunoscutului, groaza, doliul și nostalgia, într-un roman care sigur te va prinde în mrejele sale.

Premiul Bram Stoker 2016

—

Premiul This Is Horror 2016

byblos

curteaveche.ro
ISBN 978-606-44-2323-8
9 786064 423238